jälle tassase heälega omma halledat luggo. Igga salmi löppetusses käisid need sannad: „Kui emma liwa sisse hauda maeti, siis olli keik meie rööm löppenud.“ Temma olli sedda luggo jubba ammo, iggas linnas ja ka metsa teed käies laulnud. Wahhest lühhemalt, wahhest pikkemalt. Agga nüüd sel hommikul ollid appelsinid nähhes issa-maa ja lapse pölli ni selgeste ja järsko ta mele tulnud, et temma pikkemalt kui ial enne omma luggo laulis. Ta kitis lauldes omma issa-maa illo, temma körgeid mäggesid ja sedda kenna jögge, mis mööst alla jookstes kaljo nurga peale ehhitud weski rattast ringi ajas. Ta mälletas wannemate ja wenna armo ja armastust, ja omma waest issa, kes lastest mahha jätud, wöeraste käest peab tööd ja leiba otsima. Ta meel olli lauldes ni halledaks läind, et ta keddagi tähhele ei pannud, ei suure linna illu egga rahwast, mis wasto tulli ja järrel käis; ja ka sedda mitte, et kegi jubba ammo jalla peal ta järrele astus ja temma sanno terraselt tähhele panni, kunni järrel tullia omma kät järsko temma ölla peale panni ja lahkeste ütles: „Se on kül so omma ello luggo, mis sa laulad, mis siis sinno nimmi on?“ „Pridik Klipmüller,“ ütles pois ja pöras silmad küssia pole. „Oh, oh,“ ütles se, „se on jo minno nimmi, ka minna ollen tohter Klipmüller. Sinno nimmi hüti wist koddo Wridli, eks olnud nenda?“

„Jah, armas herra,“ ütles Wridli, ja temma kurb näggo läks jälle röömsamaks, kui temma selle lahle wöera herra silmi watas, ja ütles: „Teie rägite ka Tiroli kele murret.“ — „Jah,“ ütles herra, „minna ollen kül Wini linnas sündinud ja kaswanud, agga minno issa on Tiroli-maalt seie tulnud, ja minna armastan sedda keelt ja sedda saab ka siin tihti kuulda, sest siin sures linnas on ka Tiroli rahwast kül. Tiroli-maa on ja ka meie Keisri pärralt, ja sinna ärra olle ka ni kurb, et sa kord Wini linnas olled, sa olled ikka weel meie omma keisri rikis ja ei olle ka ni ilm kaugel omma kotto. Kuidas siis sinno kaup siin jookseb?“ „Tinti ostetakse kül ikka makohhal ennam kui linnades,“ ütles Wridli, agga ma tullin ka sellepärrast seie, et ma tahtsin ka kord keisrilinna nähha. — „Ja sinno laulo ei olle kül ka kegi tähhele pannud?“ küsis herra. „Ei, ütles Wridli, minna ei ollegi rahha pärrast laulnud, ja seie tullin ma wast tänna hommiko.“ „Noh, keik linna läbbi käies lähheb sul jubba mönni pääw aega, ni kaua woid sa minno jures sömas ja ömaeal käia. Agga tulle nüüd kohhe minno kasa ja laula minno rahwale ka omma luggo.“ Wridli tännas herrat selle heldusse eest. Agga kui temma herra järrel laiast treppidest ülles, suure, kennaste ehhitud tuppa astus, kus keik läikis ja hiilgas ja kus penes rides üks praua istus,

Eesti-maa rahwa Kalender 1871, lk. 25